

Arrest

nr. 173 899 van 1 september 2016
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U werd geboren op (...) in Jerevan (provincie Jerevan), van waar u ook afkomstig bent. Op 11 december 2008 reisde u van Armenië naar België om er uw ouders, K. K. (...) en B. (...) (O.V. X), die in België op 31 juli 2007 een asielaanvraag hadden ingediend, te vervoegen. Op 19 april 2010 werd in het kader van de asielaanvraag van uw ouders door het Commissariaat-generaal een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Uzelf had geen asielaanvraag ingediend. In 2010 werd u door de politie van Jette aangehouden wegens illegaal verblijf en vervolgens gerepatrieerd naar Armenië. U trok opnieuw in uw ouderlijk huis in Jerevan in, waar ook uw zus en haar man woonden. Vervolgens ging u als kapper aan de slag.

Op voorstel van een kennis ging u tijdens de verkiezingscampagne van de parlementaire verkiezingen in april 2012 2 à 3 dagen bij mensen thuis stemmen ronselen voor de heersende politieke partij Hanrapetakan. U zou hiervoor vergoed moeten worden maar werd nooit betaald. Nadat u hierover uw kennis, een regionaal stafhoofd van de politieke oppositiepartij Bargavach Hayastan, inlichtte, overtuigde hij u om mee stemmen te ronselen voor zijn partij, hetgeen u vervolgens deed. Op verkiezingsdag, 5 of 6 mei 2012, werkte u samen met enkele andere personen tevens als ordehandhaver van Bargavach Hayastan buiten aan een stembureau. Toen jullie opmerkten dat een persoon, vermoedelijk een medewerker van Hanrapetakan, met een map het stembureau wilde binnengegaan vroegen jullie hem wie hij was en waar hij naartoe ging, waarop deze persoon jullie antwoordde dat dat jullie probleem niet was en jullie zich moesten bezig houden met jullie eigen taken. Omdat jullie vermoedden dat hij verkiezingsfraude zou plegen lichtten jullie het stafhoofd van Bargavach Hayastan hierover in. Na afloop van het stemgebeuren werd u nabij het stembureau nog door onbekenden benaderd die u afraadden dergelijke activiteiten verder te zetten en u waarschuwden dat ze het er een volgende keer niet bij zouden laten.

In april 2013 werd u officieel lid van de partij Bargavach Hayastan, toen er gemeenteraadsverkiezingen werden georganiseerd. Toen op 5 mei 2013 de verkiezingen plaatsvonden diende u als vertrouwenspersoon van een zekere I. K. (...), die zich kandidaat had gesteld voor Bargavach Hayastan in Jerevan, de stemmen voor deze kandidaat in een stembureau te verzamelen. Na afloop hiervan werd u buiten aan het stembureau aangesproken door onbekenden in een donkere wagen die u vroegen of u tot de partij Bargavach Hayastan behoorde, hetgeen u bevestigde, en of u wilde instappen in hun wagen voor een gesprek, waar u mee instemde. Eens in de wagen zeiden ze dat ze ook tot uw partij behoren en wilden ze uw lidkaart zien om zeker te zijn, waarop u hen uw lidkaart gaf. U begreep dat ze eigenlijk tot Hanrapetakan in plaats van uw partij behoren toen ze vervolgens uw lidkaart wegstaken en u naar een kerkhof brachten, waar ze uw lidkaart verscheurden en waar u vervolgens door hen werd geslagen en bedreigd. U werd uiteindelijk door hen achtergelaten waarna u uw neef opbelde die u naar huis bracht. Uw zus nam nadien nog foto's van uw verwondingen en de volgende dag begaf u zich naar de politie om klacht in te dienen tegen uw belagers. De politie weigerde echter een onderzoek op te starten toen ze vernamen dat uw belagers aanhangers waren van de heersende partij Hanrapetakan. U lichtte hierna uw eigen partijmedewerkers nog in over wat u overkomen was. Diezelfde dag of een dag later kreeg uw zus een telefoontje van een onbekende met de boodschap dat een zekere K. G. (...), een kandidaat die was opgekomen voor Hanrapetakan, u wilde spreken. U weigerde hierop in te gaan, waarna uw zus een tweede keer werd gebeld door aanhangers van Hanrapetakan die stelden dat ze u zouden vermoorden indien u niet zou opdagen.

Vervolgens ging u, in mei of juni 2013, onderduiken bij een ver familielid in het dorp Kakhsi (provincie Kotayk). U vernam enige tijd later dat enkele mannen naar uw ouderlijk huis waren gekomen op zoek naar u. Omdat uw zus toen niet thuis was waren ze bij uw burens naar u gaan informeren. Drie of vijf maanden nadat u was gaan onderduiken vroeg u vervolgens aan een van uw partijmedewerkers om een visum voor Frankrijk aan te vragen waarmee u het land kon ontvluchten en naar België kon reizen. Tijdens uw verblijf in Kakhsi keerde u nog zo een twee keer per maand terug naar Jerevan om er uw zus te bezoeken.

Toen u uw visum uiteindelijk ongeveer een jaar later verkreeg reisde u op 28 september 2014 per vliegtuig via Frankrijk naar België, waar u op 22 december 2014 uw asielaanvraag indiende. Op 27 maart 2015 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld nadat u zich niet op de tijdstippen waarop u werd opgeroepen had aangemeld. U zou na aankomst in België met een depressie gekampt hebben. Op 18 december 2015 diende u uiteindelijk, zonder België te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, die op 29 januari 2016 door het Commissariaat-generaal in overweging werd genomen. Van uw schoonbroer (bij wie u in Jerevan inwoonde) vernam u dat er twee à drie keer auto's passeerden langs jullie woonst en dat hij een keer door onbekenden werd aangesproken die op zoek waren naar u, en hij toen deze personen had wijsgemaakt dat zij huurders zijn en u niet kennen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: drie foto's van uw verwondingen, uw partijlidkaart van Bargavach Hayastan en een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u van 5 januari 2015 tot 9 januari 2015 wegens ziekte niet in staat was te werken.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011

konden ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verliepen ze zonder incidenten. Sinds de zomer van 2013 wordt er weliswaar melding gemaakt van een toename van het aantal incidenten waarbij politieke opposanten betrokken zijn, maar niet in die mate dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen. Daarom kan louter het feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië, op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met aanhangers van de politieke partij Hanrapetakan, omwille van uw lidmaatschap en activiteiten voor de oppositiepartij Bargavach Hayastan.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald daar u onaannemelijk vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat uw belagers na uw vertrek uit het land uw ouderlijke woonst in Jerevan, waar uw zus nog met haar gezin woont, eens hebben trachten te betreden, en dat uw schoonbroer, de man van uw zus, hierbij door hen werd aangesproken waarop hij hen had wijsgemaakt dat ze huurders zijn en u niet kennen. U stelde aanvankelijk dat dit gebeurde na uw aankomst in België (eind september 2014), nog in 2014, maar u kon zich niet herinneren wanneer precies dit bezoek dan plaatsvond. Toen u nadien opnieuw werd gevraagd wanneer precies dit gebeurde, antwoordde u dat het ofwel in 2014 ofwel in 2015 was en besloot u vervolgens dat het zes maanden geleden (namelijk september 2015) gebeurde. Toen u erop werd gewezen dat u aanvankelijk nog had verklaard dat het in 2014 gebeurde, antwoordde u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 5-8). Het is uiterst merkwaardig dat u niet eens weet of de klaarblijkelijk laatste keer dat uw belagers zich naar uw ouderlijke woonst begaven op zoek naar u, toen uw schoonbroer nog contact met hen heeft gehad, dan wel kort na uw aankomst in België of bijna een jaar later plaatsvond.

Verder herinnerde u zich evenmin wanneer precies uw belagers naar uw ouderlijk huis waren gekomen op zoek naar u, toen uw zus niet thuis was en ze bij de burens naar u hadden geïnformeerd, nog voor uw vertrek uit het land toen u nog ondergedoken leefde in Kakhsi. U stelde enkel dat dit in een periode van een maand tot vijf maanden nadat u in mei of juni 2013 in Kakhsi was gaan onderduiken moet hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 6-7). Verder verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw belagers nadat u was gaan onderduiken in Kakhsi tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst slechts één keer naar uw ouderlijk huis zijn gekomen, toen uw zus niet thuis was en zij vervolgens bij de burens naar u hadden geïnformeerd (CGVS, p. 6-7, 27-28). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat in de periode dat u in Kakhsi verbleef onbekenden wel twee keer naar uw ouderlijk huis zijn gegaan op zoek naar u, waarbij uw zus de ene keer wel thuis was maar de deur niet heeft geopend en op het ander moment niet thuis was, en dat deze personen toen beide keren bij de burens naar u hebben geïnformeerd (DVZ, verklaring rubriek 15). Toen u op uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, ontkende u dit te hebben verklaard (CGVS, p. 28). Het louter ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter niet om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien werden uw verklaringen u op de DVZ nog voorgelezen in het Armeens, hetgeen u beaamde en waaraan u toevoegde dat u toen zaken hebt kunnen laten verbeteren (CGVS, p. 2). U stelde ter verantwoording nog dat u op de DVZ zelf hebt aangegeven dat deze verklaring diende te worden gecorrigeerd, maar dat hierbij waarschijnlijk hetzelfde werd genoteerd in plaats van verbeterd (CGVS, p. 28). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen aangezien uit uw uitleg hieromtrent op de DVZ blijkt dat u meermaals uitdrukkelijk hebt aangegeven dat het om twee momenten ging waarbij uw belagers in de periode dat u ondergedoken leefde naar uw ouderlijke woonst zijn gekomen en toen bij uw burens naar u hadden geïnformeerd.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw zus een telefoontje kreeg van een onbekende met de boodschap dat een zekere K. G. (...), een kandidaat die was opgekomen voor Hanrapetakan, u wilde spreken, op dezelfde dag of een dag nadat u uw partij had ingelicht over wat u op 5 mei 2013 was overkomen (CGVS, p. 25-27). Echter verklaarde u op de DVZ dat uw belagers per telefoon deze boodschap doorgaven twee dagen nadat u uw partij had ingelicht over uw problemen (DVZ, verklaring, rubriek 15). Tevens verklaarde u op de DVZ dat u thuis telefoon kreeg met de mededeling dat K. G. (...) u wilde ontmoeten, dat u hier niet bent op ingegaan, en dat uw zus de telefoon had opgenomen toen uw belagers een tweede keer in ditzelfde verband hadden gebeld (DVZ, verklaring, rubriek 15). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw zus beide keren de telefoon had opgenomen (CGVS, p. 6-7, 25-26). Toen u op uw letterlijke verklaringen op de DVZ hieromtrent werd gewezen, ontkende u louter dit er zo te hebben beschreven (CGVS, p. 28), waardoor ook deze ongerijmdheid onmiskenbaar overeind blijft.

Verder herinnerde u zich de volledige naam niet van het familielid bij wie u Kakhsi, de plaats waar u nog een jaar en drie of vier maanden ondergedoken leefde, hebt ingewoond, noch kende u het preciese adres waar u bij deze persoon al die tijd hebt gewoond (CGVS, p. 3-4). Dergelijke vage kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u er gedurende een dergelijke lange periode ondergedoken hebben geleefd.

Daarnaast wist u niet wie de personen waren die u na afloop van de verkiezingen op 5 mei 2013 hebben geslagen en bedreigd, en u hebt hier nadien via derden of via uw partijmedewerkers op geen enkele manier informatie over trachten te bekomen (CGVS, p. 26). Evenmin wist u of andere medewerkers van Bargavach Hayastan gelijkaardige problemen hebben gekend met de tegenpartij en u zou ook hier op geen enkele manier naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 13-14). Dergelijk gebrek aan interesse tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan.

Ook aangaande uw politieke activiteiten op zich legde u vage en inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u dat u aanvankelijk tijdens de verkiezingscampagne voor de parlementsverkiezingen in 2012 stemmen ging ronselen voor Hanrapetakan, dat u vanaf dat u 200 stemmen had verzameld hiervoor vergoed zou worden, en dat u deze 200 stemmen ook had verzameld maar dat u hiervoor niet uitbetaald werd (CGVS, p. 19-20). Op de DVZ verklaarde u hierover echter nog dat u voor 300 stemmen geld zou krijgen van de partij, hetgeen u nooit ontvangen hebt (DVZ, verklaring, rubriek 15). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, gaf u dan weer aan dat u 300 stemmen diende te verzamelen maar reeds vanaf 200 stemmen vergoed zou worden en dat u op de DVZ hebt aangegeven dat u tussen de 200 en 300 stemmen had verzameld (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hierover op de DVZ, waar u enkel en uitdrukkelijk verklaarde dat u voor 300 stemmen vergoed zou worden. Verder herinnerde u zich m.b.t. de parlementaire verkiezingen van 2012 hiet waar precies het stembureau gelegen was waar u toen als ordehandhaver werkte. U stelde dat het in een schoolgebouw was maar kende de naam van deze school niet en u wist evenmin in welke wijk of nabij welke straten deze school gelegen was (CGVS, p. 21-22). U wist verder niet eens of er in het stembureau – waar u als ordehandhaver voor uw partij erop moest toezien dat geen verkiezingsfraude werd gepleegd – officiële, objectieve waarnemers werkten die hier eveneens op zouden toezien. U stelde dat u toen het stembureau niet was binnen gegaan en hier daarom geen informatie over hebt (CGVS, p. 22). Gelet op de specifieke opdracht die u toen diende uit te voeren kan er echter redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u en uw partijmedewerkers van een dergelijk cruciaal aspect toch op de hoogte zouden zijn geweest. Verder wist u evenmin op welk adres het centrale partijkantoor van Bargavach Hayastan, waar u zich regelmatig naartoe zou hebben begeven, zich precies in de wijk Erebuni bevond, noch op welk adres het partijkantoor van Hanrapetakan, waar u eveneens enkele keren bent geweest, in diezelfde wijk gelegen is (CGVS, p. 12, 19). Daarnaast kon u niet de minste uitleg voorzien over de concrete doelstellingen en het partijprogramma van Bargavach Hayastan. U wist enkel dat zij voornamelijk aan liefdadigheid doet. U verklaarde hierover niets te weten omdat dit niet tot uw takendomein behoorde. Echter zou u tijdens de campagne van de parlementaire verkiezingen in mei 2012 voor deze partij stemmen hebben geronseld en op de verkiezingsdag als ordehandhaver voor de partij hebben gewerkt, werd u in april 2013 officieel lid van deze partij, kwam u vaak samen met andere partijmedewerkers in het centrale partijkantoor, en zou u naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen van mei 2013 als vertrouwenspersoon voor een van de kandidaten van de partij hebben gewerkt (CGVS, p. 9-10, 12, 21). Indien u werkelijk dergelijke activiteiten hebt uitgevoerd voor uw partij en dus wel degelijk betrokken was bij haar werking, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u toch enige preciezere kennis zou hebben over de doelstellingen en het programma van uw partij. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u tijdens de verkiezingen van 5 mei 2013 officieel als vertrouwenspersoon van de lokale kandidate voor Bargavach Hayastan, I K. (...), hebt gewerkt, en dit op basis van een contract. Gevraagd of u hier dan bewijsmateriaal van heeft, antwoordde u dat u dergelijke bewijzen niet hebt meegenomen omdat u daar het nut niet van in zag. Gevraagd waar uw contract zich dan bevindt, stelde u dan weer dat u eigenlijk uw partijlidkaart bedoelde en er geen sprake zou zijn geweest van een contract (CGVS, p. 10). Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van Bargavach Hayastan zij opgemerkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in Armenië, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, dergelijke documenten makkelijk gekocht kunnen worden en een dergelijke lidkaart met knippen plakwerk makkelijk vervalst kan worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uiterst relatief is. Hoe dan ook vormt een eventueel lidmaatschap bij deze partij nog geen bewijs van de activiteiten die u voor deze partij zou ondernomen hebben, laat staan van de problemen die u met aanhangers van de partij Hanrapetakan in dit verband zou hebben gekend.

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, consistente en coherente verklaringen aflegde, en meer interesse aan de dag zou hebben gelegd wat betreft de identiteit van uw belagers en het eigenlijke risico dat u liep,

wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Waar u meermaals aangaf dat u met een depressie hebt gekampt en emotionele stress ervaart omdat uw relatie onlangs beëindigd is, en u hierdoor verstrooid bent (CGVS, p. 6-7, 16-17, 31), zij opgemerkt dat u geen enkel medisch attest neerlegt dat uw beweerde psychische problemen ondersteunt, en waaruit blijkt dat u daadwerkelijk geheugen- of concentratieproblemen ondervindt, en uitsluitel biedt over de ernst of draagwijdte van deze beweerde problemen. Bijgevolg kunnen bovenstaande vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven.

Daarnaast kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees ten aanzien van uw belagers. Zo verklaarde u dat u zich van mei of juni 2013 tot aan uw vertrek in september 2014 uit vrees voor verdere vervolging vanwege uw belagers hebt verschuild in het dorp Kakhsi. Echter ging u vanuit Khaksi nog zo een twee keer per maand terug naar Jerevan en u deed dit tot aan uw vertrek uit het land. Meer nog ging u telkens terug naar Jerevan om er uw zus, bij wie u voordien in uw ouderlijk huis inwoonde, te bezoeken en zich er te wassen (CGVS, p. 3-4), met name diezelfde plaats waar uw belagers u nadat u ging onderduiken gingen opzoeken (CGVS, p. 5-8, 27-28). U verklaarde weliswaar dat u ter vermomming een baard had laten groeien, uw woonst in Jerevan niet langs de hoofdingang betrad, en er enkel overdag kwam aangezien u meende dat uw belagers zich er overdag niet zouden vertonen (CGVS, p. 29). Dit neemt nog steeds niet weg dat het uiterst merkwaardig is dat u in deze door u omschreven omstandigheden – uit vrees voor uw leven ging u elders onderduiken, uw belagers wisten duidelijk waar u woonde en gingen u zelfs bij u thuis opzoeken – meermaals en regelmatig een dergelijk risico nam om klaarblijkelijk niet noodzakelijke of onoverkomenlijke redenen.

Bovendien blijkt dat u nog lange tijd hebt gewacht om uw land van herkomst te ontvluchten. Zo ging u eind mei of in juni 2013 uit vrees voor verdere vervolging vanwege uw belagers onderduiken in Kakhsi, maar wachtte u nog tot 28 september 2014 alvorens uw land van herkomst te ontvluchten (CGVS, p. 5-8, 16). Dergelijk gedrag is weinig verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen. Ter verantwoording stelde u dat u lange tijd moest wachten alvorens u een visum waarmee u naar België kon reizen verkreeg. Toen u erop werd gewezen dat de procedure tot het verkrijgen van een visum normaal gezien toch niet zo lang kan duren, stelde u dat u pas besloot het land te ontvluchten en dit visum pas door uw partijmedewerkers in uw naam liet aanvragen nadat u vernam dat uw belagers u thuis in Jerevan waren komen opzoeken (hetgeen plaatsvond in een periode van een maand tot vijf maanden nadat u was gaan onderduiken). U verklaarde echter tegelijk dat de procedure tot het verkrijgen van een visum maximum drie maanden duurt (CGVS, p. 29-30). Bijgevolg verklaart dit nog steeds niet waarom uw uiteindelijke vertrek pas ongeveer een jaar later plaatsvond. U gaf dan weer aan dat de partijmedewerkers die dit visum in uw plaats hadden aangevraagd drukbezet waren en misschien even wilden afwachten alvorens dit visum voor u aan te vragen, niettemin u hen aanmaande dit snel te regelen. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dit visum dan niet zelf had aangevraagd, te meer aangezien een dergelijke aanvraag sowieso in persoon dient te gebeuren en u er bijgevolg voor kon zorgen dat u het land sneller kon verlaten, antwoordde u dat u dat niet kon omdat het dan misschien geweigerd zou worden. Op de vraag waarom het in dat geval geweigerd zou kunnen worden kon u echter geen antwoord voorzien. Vervolgens verklaarde u dan weer dat u nooit naar dergelijke diensten bent geweest en u het zelf niet kan. Toen u erop werd gewezen dat u destijds op eigen houtje wel een Italiaans visum hebt aangevraagd en verkregen, antwoordde u dat dit 6 jaar geleden was en bleef u erbij dat u zelf geen visum had kunnen aanvragen (CGVS, p. 30). U slaagt er echter hoegenaamd niet in een uitleg te voorzien die verklaart waarom u zich in de onmogelijkheid bevond om zelf tijdig een visum aan te vragen. Op de DVZ verklaarde u bovendien nog dat uw visum (uiteindelijk) geregeld werd door een vriend die werkzaam was in een reisbureau in Jerevan (DVZ, verklaring, rubriek 14), wat er opnieuw op wijst dat u via dit contact gemakkelijk zelf uw visum kon hebben aangevraagd. Hoe dan ook, indien u werkelijk vreesde voor uw leven in uw land van herkomst kan er van worden uitgegaan dat u er alles aan zou hebben gedaan om minstens uw land van herkomst eerder te verlaten, of om de documenten die u nodig had om het land waar u uiteindelijk wilde belanden tijdig te verkrijgen, en toch zeker niet dergelijk risicovol gedrag, zoals het zich meermaals en regelmatig verplaatsen naar uw woonst in Jerevan tot aan uw vertrek, zou vertonen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ten aanzien van uw land van herkomst, verder ernstig ondermijnd.

Ten slotte blijkt u ook na uw aankomst in België op 28 september 2014 erg lang te hebben gewacht alvorens uw beroep op internationale bescherming aan te vatten. Zo diende u pas een eerste asielaanvraag in op 22 december 2014, maar liefst drie maanden na uw aankomst in België. Nadat op 27 maart 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw asielaanvraag werd vastgesteld nadat u zich niet op de tijdstippen waarop u werd opgeroepen had aangemeld, waar u overigens geen beroep tegen indiende, wachtte u bovendien nog maar liefst tot 18 december 2015 alvorens uw

asielprocedure te hervatten. Van een asielzoeker die verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan echter worden verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk na aankomst een aanvraag tot internationale bescherming indient en deze procedure doorloopt. Ter verantwoording stelde u dat u met angst en depressie te kampen had en zich niet in staat voelde om over uw problemen te vertellen. U legde echter geen enkel attest neer dat deze verklaringen kan ondersteunen en kan aantonen dat deze problemen u effectief dermate hinderden opdat u niet in staat was uw beroep op internationale bescherming aan te vatten of te hervatten. U stelde uw attesten hiervan na uw verhuis te zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 14, 16-17). Echter zou u hier makkelijk nieuwe attesten van kunnen hebben opgevraagd bij de personen bij wie u hiervoor in behandeling zou zijn geweest.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande conclusie wijzigen. De drie foto's van uw verwondingen tonen enkel lichte verwondingen aan uw aangezicht maar bieden geen enkel uitsluitend over het tijdstip waarop en de precieze omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Bovendien kunnen dergelijke verwondingen met behulp van maquillage makkelijk getrukeerd worden en is de bewijswaarde van deze foto's uiterst relatief. Uit het door u neergelegde Belgisch medisch attest blijkt louter dat u van 5 januari 2015 tot 9 januari 2015 wegens ziekte niet in staat was te werken, hetgeen niet betwist wordt. Dit attest levert echter geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch ondersteunt dit uw verklaringen aangaande uw psychische toestand die u ervan zou hebben weerhouden tijdig een asielaanvraag in te dienen en uw beroep op internationale bescherming te doorlopen, aangezien het enkel gaat over uw onmogelijkheid te werken van 5 tot 9 januari 2015 en het verder geen enkele informatie bevat over de medische problemen die u toen ondervond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij haar verweer opent met het betoog dat de toestand in Armenië nog steeds niet is genormaliseerd en politiek actieve burgers er nog steeds worden gearresteerd, hiertoe

verwijzend naar drie citaten uit twee rapporten van Human Rights Watch van 2013 en 2016 en een rapport van Amnesty International van 2016, is de Raad echter van oordeel dat de loutere verwijzing naar rapporten omtrent de algemene politieke situatie in Armenië, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij om de door verwerende partij uitvoerig uiteengezette redenen niet in is geslaagd. Het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas kan immers niet als geloofwaardig worden beschouwd.

2.2.4.1. Aangaande het sterk uiteenlopend situeren van het ogenblik waarop de belagers van verzoekende partij haar kwamen zoeken in Armenië en het ouderlijk huis trachtten te betreden nadat zij reeds het land had verlaten, werpt verzoekende partij tegen dat zij toen zelf niet aanwezig was in Armenië en zij bovendien slechts sporadisch contact had met haar familie aldaar.

2.2.4.2. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het zelf niet aanwezig zijn en het louter sporadisch contact met de familie de vaststelling kan weerleggen dat verzoekende partij in haar weergave van de berichtgeving over het bezoek van haar belagers aan het ouderlijk huis na haar vertrek, dat haar door deze familie is verteld, dit bezoek nu eens situeert kort na haar aankomst in België in 2014, dan weer in september 2015, een jaar na haar aankomst. De flagrant uiteenlopende weergave van dit wezenlijk element in het kader van de door haar voorgehouden vervolging ondermijnt mede de geloofwaardig van het beweerde asielrelaas.

2.2.5. Waar verzoekende partij het zich noch herinneren van de data, noch het aantal keren dat haar belagers haar kwamen zoeken in het ouderlijk huis toen zij in Armenië ondergedoken zat, wijt aan haar mentale toestand ingevolge een depressie, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas van deze gebeurtenissen voor te houden.

2.2.6. Het betoog van verzoekende partij dat zij ondergedoken leefde bij de zoon van de broer van haar grootmoeder doet geen afbreuk aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij, ondanks haar langdurig verblijf op haar onderduikadres, de volledige naam van de persoon bij wie zij ondergedoken leefde niet kende. In redelijkheid mag worden aangenomen dat wanneer men gedurende een jaar en drie tot vier maanden onderduikt bij, daarenboven, een familielid men de volledige naam van dit familielid kent. Hetzelfde dient te worden gezegd van het precieze adres van dit onderduikadres. Het desbetreffende argument van verzoekende partij dat zij vanuit het dorp waar zij ondergedoken leefde geen uitstapjes maakte waardoor zij het adres in kwestie niet kende, kan evenmin door de Raad worden aanvaard. Immers heeft verzoekende partij zelf verklaard vanuit haar onderduikadres gedurende de periode van onderduiken tot haar vertrek uit Armenië tweemaal per maand te zijn teruggekeerd naar haar ouderlijk huis in Jerevan. Verzoekende partij had derhalve meermaals de gelegenheid het precieze adres van haar onderduikadres vast te stellen.

Waar verzoekende partij nog de onaannemelijkheid van haar gedrag betreffende het tweemaal per maand terugkeren naar haar ouderlijk huis, de plaats waar haar belagers haar nadat zij ging onderduiken gingen opzoeken, poogt te weerleggen door erop te wijzen dat zij er telkenmale slecht enkele uren bleef, wijst de Raad erop dat de duur van het verblijf totaal irrelevant is, doch wel de vaststelling dat men een beweerde situatie van vervolging ontvlucht, zelfs door middel van langdurige onderduiking, en toch frequent het risico neemt terug te keren naar de plaats waar deze kans op vervolging het grootst is en dit om klaarblijkelijk niet noodzakelijke of onoverkomelijke redenen. De Raad oordeelt dat een dergelijk gedrag flagrant strijdig is aan de beweerde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Desbetreffende motieven van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Aangaande het verweer van verzoekende partij dat "*dergelijke misdadigers zich natuurlijk niet zullen identificeren*" wijst de Raad erop dat het al dan niet zich persoonlijk identificeren van haar belagers geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zich op geen enkele manier informeerde via derden of via partijmedewerkers naar wie deze personen waren die haar na afloop van de verkiezingen op 5 mei 2013 hadden geslagen en bedreigd en zij evenmin informeerde of ook andere medewerkers van haar partij gelijkaardige problemen hadden gekend. Een dergelijke desinteresse bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bevestigt dat zij inderdaad het adres van haar centrale partijkantoor niet weet, maar dat zij de buurt wel kon omschrijven. De Raad acht het volstrekt

onaannemelijk dat verzoekende partij die voor twee partijen werkzaam is geweest wiens partijkantoor allebei gelegen is in de wijk Erebuni niet zou weten in welke straat deze kantoren, die zij regelmatig bezocht, zich situeren. Bovendien dient deze onwetendheid samen gelezen te worden met de talrijke andere onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende fundamentele elementen van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij stelt dat het niet weten van het precieze adres van het schoolgebouw waar zij als verkiezingswaarnemer werkte te wijten is aan het feit dat zij slecht éénmaal in dit gebouw is geweest, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet alleen niet wist wat de precieze locatie was van deze school, maar zij evenmin wist wat de naam was van deze school, de wijk waarin deze school gelegen was en de straten nabij dewelke deze school zich situeerde. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekende partij betreffende het kiesverloop in deze school evenmin wist of er officiële, objectieve waarnemers werkten. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Dergelijke flagrante onwetendheden betreffende deze locatie en het gebeuren op deze locatie waar verzoekende partij als verkiezingswaarnemer/ordehandhaver door zijn partij was aangeduid ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Waar verzoekende partij aangaande het lange wachten om haar land te verlaten stelt dat het onmogelijk was dit vroeger te doen gezien de *“gerezen problemen met betrekking tot het visum”* wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij blijft steken bij het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen zonder desbetreffend één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij een aantal wezenlijke motieven van verwerende partij, onder andere betreffende het nodige aantal geronselde stemmen alvorens door de partij vergoed te worden en aangaande het onwetend zijn over de doelstellingen en het programma van haar eigen partij, eveneens door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. De louter zijdelingse vermelding dat deze laatste gegevens voor haar minder belangrijk waren, verklaart niet de totale onwetendheid van verzoekende partij desbetreffend.

2.2.11. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij na de vaststelling van de afstand van haar asielaanvraag op 27 maart 2015 nog wachtte tot 18 december 2015 om haar asielaanvraag te hervatten, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT